

телно, при най-вѣрното изображение на релефния предметъ върху плоскостта на нѣкоя картина, всичкитѣ негови точки са намѣрватъ все тъй на еднакво разстояние отъ очитѣ. За туй жглитѣ съставени отъ оптическитѣ оси на очитѣ сж еднакви за всички точки на предмета. А туй премахва направо измамата или дѣйствието, произведено отъ перспективата, и ний говоримъ че картината или фотографическиятъ портретъ, колко хубавѣ и да изображаватъ природата, все пакъ сж плоскости. Ако пъкъ напротивъ, погледнемъ на сжщитѣ произведения само съ едно око, вече нѣма двѣ оптически оси, които да опредѣляватъ съ своето пресичанье положението на различнитѣ точки въ пространството; но вмѣсто тѣхъ, намѣрва се само една ось, во видъ на мѣлния отъ неопредѣлена дължина, на която може да се намѣрва коя да било точка по-близо или по-далечъ безъ видима разлика за нашето око. По този начинъ впечатленията произведени отъ перспективата въ природата или отъ изкуственната перспектива на картината, ставатъ прилични помежду си; заблуждението си зема сила, изображението престава да се види плоско, и произвежда на насъ впечатлѣние на различни разстояния и испъкналости. Ний можемъ да се убѣдимъ въ справедливостта на тѣзи разсуждения, като погледнемъ на добъръ фотографически портретъ по-напредъ съ двѣ очи, послѣ съ едно око презъ ржка, стиснѣта во видъ на трубочка. Въ послѣдний случай, този часъ се забѣлѣжава че като отъ възлѣбство уснитѣ и носѣтъ изведнѣжъ са издаватъ напредъ, очитѣ потъватъ и блѣсватъ и рожната обвивка става като прозрачна.

1227. *По горѣприведената причина трѣбва ли да затваряме едното си око, кога влизаме въ картинна стая? —* Да; даже трѣбва да гледаме презъ мукавяна трѣба, или още по-добрѣ презъ трѣбичка съ слабо уголѣмнително стѣкло, именно отъ единъ и полъ до три пѣти. Тогазъ картинитѣ ще ни се покажатъ като да иматъ несравнено по-голѣма испъкналостъ, и тъй може по-добрѣ да се сѣди за относителнитѣ достоинства на художницѣтъ.